

[C. J. F. Sven.]

tierne ønskede en virkelig Realitetsforhandling. Bevares, det maa de Herrer om; men naar man ligefrem ikke ønsker at have os med, maa vi renoncere, og vi beklager, at vi er nødsaget til, tvunget af den Behandling, vi har været Genstand for, at stemme imod Lovforslaget.

Oluf Johansen: Ved Socialloven samledes et stort Antal forskelligartede sociale Love i eet Lovværk, og man maatte være klar over — og var det ogsaa, da Loven blev vedtaget —, at et saa mægtigt Lovværk gennemført paa en Gang vilde give visse Erfaringer med Hensyn til Udførelsen i Praksis, der maatte medføre Ændringer før eller senere. Det foreliggende Lovforslag er netop Udtryk herfor, ligesom Lovforslaget i Folketinget om Ændringer i Folkeforsikringsloven, i Særdeleshed hvad angaar Aldersrenten.

Jeg skal kun strejfe enkelte af de i Lovforslaget indeholdte Ændringer. Først og fremmest Ændringen i § 27 om Børneværnet. Jeg hilser denne Bestemmelse med Tilfredshed og er glad ved Underbyggelsen og Styrkelsen af Børneværnet og dets Arbejde. Dernæst Ændringen vedrørende § 60, Nr. 3, der tager Sigte paa Fastlæggelse af visse Bestemmelser med Hensyn til Opholdskommunens Rettigheder og Pligter. Det forekommer mig urimeligt, at der kan blive paabyrdet visse Kommuner, i hvilke der er forskellige offentlige Institutioner, Udgifter, som for dem i Virkeligheden er urigtige, og jeg synes, at en Ændring her er paa sin Plads.

Ændringen i § 60, Nr. 5, om, at 6 Uger ændres til 3 Maaneder, er et ganske naturligt Udtryk for den Erfaring, man rundt omkring i Kommunalraadene har vundet i den Tid, Socialloven har virket.

Jeg vil ligeledes nævne Ændringen i Forsorgslovens § 194 om Grundbeløbet for Normalbidraget. Det forekommer mig, at man her er inde paa et Felt, hvor man, i Særdeleshed hvad angaar de ugifte eller enligtstillede Forsørgere, har Lejlighed til i Gerning at omsætte nogle af de smukke Ord, der faldt ikke mindst i det andet høje Ting under Behandlingen af Svangerskabsloven om, at der burde gennemføres en Særlovgivning til Støtte for de enligtstillede Forsørgere; det gælder jo i dette Tilfælde Kvinderne. Her er en Lejlighed, hvor man i Praksis faar Mulighed for at vise, hvad de smukke Ord betyder, naar man kan omsætte dem i Handling.

Ændringen af Refusionsbestemmelserne med Hensyn til den kommunale Sygepleje kan jeg tiltræde, og jeg finder den ganske rimelig og naturlig. Hvad angaar Ændringerne i §§ 305, 306 og 307, som omhandler Hjælps Virkning, og som særlig den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti var inde paa, finder jeg ogsaa, at den højtærede Socialminister ved sin Formulering har truffet det rette.

Jeg vil derfor slutte med paa mit Partis Vegne at tilsige den højtærede Socialminister vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg takker Regeringspartiernes Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.

Der er i øvrigt ikke Anledning for mig til at gøre ret mange Bemærkninger. Jeg vil gerne over for den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (C. J. F. Sven) henvise til, at Ministeriets Begrundelse for Ændringerne i §§ 305, 306 og 307 findes i de Bemærkninger, som ledsagede det tilsvarende Forslag i Fjor, da det blev fremsat i Folketinget den 29. Januar. Alle disse Bemærkninger er ikke optrykt i Lovforslaget i Aar; derfor gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem ikke har bemærket, at der findes i alt Fald et Forsvar for Ministeriets Ændringsforslag i saa Henseende. Bestemmelserne er nu gjort klarere, og der er lagt mere Myndighed i Kommunalbestyrelsernes Haand. Det kan, som det ærede Medlem meget rigtigt gjorde opmærksom paa, føre til en vis Uensartethed i Afgørelserne, men paa den anden Side er det et Spørgsmaal, om der ikke netop i den Slags Forhold er Anledning til at have et vist Raaderum, som Kommunalbestyrelsen ud fra sit lokale Kendskab til de paagældende er i Stand til at udnytte, saa at den kan tage de Hensyn, det er nødvendigt at tage i hvert enkelt Tilfælde. I de store Byer er Personalkendskabet naturligvis saa ringe, at mere ensartede Bestemmelser har deres Berettigelse, men saa snart vi kommer ud i de mindre Byer og navnlig ud omkring paa Landet, har man et Personalkendskab til dem, der her er Tale om, som i mangfoldige Tilfælde vil gøre det ganske urimeligt at have rigoristiske Bestemmelser, der i alle Tilfælde skal følges. Derfor tror jeg, det er en meget god Ordning, der her skabes, idet der skabes Klarhed over, hvad Kommunerne har Ret til at gøre i hvert enkelt Tilfælde, og der gives dem den fornødne Afgørelsesret.